

## **INFORMACJA w sprawie opłaty targowej**

Kwestie opłaty targowej reguluje art. 15 i 16 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r. poz. 849 ze zm.). Opłata ta jest przymusową daniną publiczną o charakterze podatku, a jej uiszczenie nie wiąże się z jakimkolwiek ekwiwalentnym świadczeniem, jak np. zapewnienie miejsca pod handel czy stworzenie możliwości korzystania z urządzeń na targowisku.

W myśl art. 15 ust. 1 ww. ustawy do ponoszenia opłaty zobowiązani są wszyscy handlujący, czyli osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie mające osobowości prawnej. Obowiązek podatkowy z tytułu opłaty targowej powstaje z chwilą przystąpienia do wykonywania sprzedaży, liczoną od wyjścia z ofertą sprzedaży, polegającą na wystawieniu towaru z oznaczeniem jego ceny. Dokonywanie sprzedaży oznacza nie tylko zawieranie umów sprzedaży w rozumieniu art. 535 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), ale również wyjście z ofertą sprzedaży, wystawienie towaru na sprzedaż, czy też zajęcie placu pod stoisko, stragan itp. Dla obowiązku uiszczenia opłaty targowej nie jest istotny sposób dokonywania sprzedaży na targowisku. Ekspozycja towarów w celu ich reklamy w miejscu sprzedaży lub w bezpośrednim sąsiedztwie z miejscem sprzedaży mieści się w zakresie działalności handlowej lub targowej. Nie podlegają opłacie targowej podmioty, które na targowisku nie dokonują sprzedaży, lecz świadczą wyłącznie usługi. Obowiązek uiszczenia opłaty targowej powstaje w każdym dniu, w którym podmiot dokonuje sprzedaży na targowisku. W tym też dniu podatnik powinien uiścić należną opłatę.

Zgodnie z art. 15 ust. 2b i art. 16 ww. ustawy, opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub ich częściach. Opłatą nie są objęte osoby (podmioty), które są podatnikami podatku od nieruchomości w związku z przedmiotami opodatkowania położonymi na targowisku, czyli na własnym terenie można handlować bez opłat, ale za handel na dzierzawionej działce już trzeba płacić.

Definicję targowiska określa art. 15 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w myśl którego targowiskami są wszelkie miejsca, w których prowadzona jest sprzedaż. Poboru opłaty targowej dokonuje się zatem niezależnie od tego, czy sprzedaż odbywa się na targowisku miejskim prowadzonym przez gminę, inną jednostkę organizacyjną, czy też na targowisku prowadzonym na terenie prywatnym, poza wyznaczonymi targowiskami.

Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika, że bez znaczenia dla uiszczenia opłat targowych jest to, czy handel jest prowadzony na gruntach państwowych, komunalnych czy prywatnych (wyrok z dnia 27 sierpnia 1993 r., sygn. akt SA/P 1136/93; niepubl.). Podobnie w wyroku z dnia 13 czerwca 1995 r., sygn. akt SA/WR 2452/94 (Wokanda 1995/10/43) NSA zajął stanowisko, że opłatę targową pobiera się niezależnie od tego, czy sprzedaż odbywa się na targowisku miejskim prowadzonym przez gminę, inną jednostkę zarządzającą targowiskiem, czy też na targowisku prowadzonym na terenie prywatnym. Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 1993 r., sygn. akt III ARN 68/93 (Prawo Gospodarcze 1994/2, s. 5-8) orzekł, że targowiskiem jest „wszelkie miejsce”, w którym prowadzony jest handel i odnosi się zarówno do targowisk, których lokalizacje ustaliła gmina, jak również od każdego innego miejsca, a więc również targowiska usytuowanego na gruncie nie będącym mieniem komunalnym. Bez znaczenia dla ustalenia istnienia obowiązku w opłacie targowej jest okoliczność, czy handel jest prowadzony na gruntach państwowych, komunalnych czy prywatnych. Opłatę targową pobiera się bowiem od sprzedaży na targowiskach, niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowiska oraz innych usług świadczonych przez podmiot prowadzący

targowisko (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 15 października 2008 r., sygn. akt I SA/Sz 253/2008). Nie ma znaczenia dla potrzeb poboru opłaty targowej, kto jest właścicielem lub posiadaczem targowiska, ani też, czy miejsce to jest targowiskiem zorganizowanym przez gminę, czy też innym miejscem, w którym prowadzony jest w danym momencie handel. Zatem dokonywanie sprzedaży w jakimkolwiek miejscu, także poza obszarem wyznaczonego targowiska, rodzi obowiązek ponoszenia opłaty targowej, stosownie do art. 15 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który stanowi, że targowiskiem są wszelkie miejsca, w których prowadzony jest handel (wyrok WSA w Łodzi z 11 marca 2010 r., sygn. akt I SA/Łd 1151/2009).

Opłatę targową pobiera się niezależnie od należności przewidzianych w odrębnych przepisach za korzystanie z urządzeń targowiska oraz za inne usługi świadczone przez prowadzącego targowisko (art. 15 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Zgodnie z powołanymi przepisami ustawy zawieranie umów z właścicielami czy wieczystymi użytkownikami gruntów i uiszczanie należności z tego tytułu nie zwalnia osób dokonujących sprzedaży z obowiązku uiszczania opłaty targowej. Zdarzeniem prawnym, z którym wiąże obowiązek uiszczenia tej opłaty, jest dokonywanie sprzedaży, a nie korzystanie z konkretnego terenu, na którym ta sprzedaż się odbywa, w tym również z terenu prywatnego właściciela. Powoływany w takim przypadku przez osoby dokonujące sprzedaży argument, iż „gmina nie powinna mieć nic do terenu, który do niej nie należy”, jest zatem bezzasadny, jako że opłata targowa w swojej konstrukcji nie nawiązuje do faktu korzystania z gruntu. Wyłączenie z pojęcia „targowisko” terenów prywatnych stanowiłoby niczym nieuzasadnione preferowanie osób dokonujących na nich sprzedaży. Ich odmienne traktowanie tylko dlatego, że uiszczają one opłaty z tytułu prowadzenia działalności handlowej na terenach stanowiących własność innych osób: fizycznych lub prawnych, nie ma uzasadnienia nie tylko w świetle art. 15 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ale także w świetle art. 84 Konstytucji RP, który gwarantuje równość i powszechność opodatkowania.

**Reasumując: handlujący na gruncie prywatnym, mimo uiszczania czynszu dzierżawnego, opłaty wjazd na targowisko lub zajęcie straganu, muszą płacić opłatę targową na rzecz gminy.**

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zasady ustalania i poboru, terminy płatności i wysokości stawek opłaty targowej określa rada gminy w drodze uchwały.

Organem podatkowym w sprawie opłaty targowej jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta – art. 1c ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.